

KARACS ANDREA (1978) Budapest

KARACS ANDREA

Hőség

Harmincnyolc fok lehetett, hideg fröccsre ültünk be, a vár alatti egyik kis utcában, az egyéniségembe, így mondtad, meg azt, hogy kezdesz, ezt a szót használtad, kezdesz beleszeretni, majd feljebb húztad a kezemet, és a tenyeremről lefújítad az izzadságot, a meleg miatt, mondtam akkor, hogy valamit én is mondjak.

Határvonalak

Hajnal háromkor keltem, a férfi kard egyéni miatt, pont most, amikor a spanyoloknál audit van, már megint egy kérdés, a németek meg várnak egy táblázatot, az IT ticketem miatt írnom kell az indiaiaknak, a törökök visszajöttek az egyhetes nemzeti ünnepükről, a holland kontroller rám chatel, az órára nézek, még nincsenek bent az amerikaiak, pedig kérdeznem kellene tőlük, a mellettem ülő olasz srác már megint hangosan telefonál, kimegyek egy kávéért a konyhába, 'Hi!' mosolygunk össze a folyosón a venezuelai lánnyal, mindig megérint, ahogy az afrikai kollégáink egy tányérból esznek, 'Oh sorry!', csukja rám a konyhaajtót a Lengyelországiért felelős albán kolléganóm, 'We are one Team', jön szembe a felirat a falon, és tényleg, valahogy egyek, hajnalban magyar voltam, most a globalizáció része, de jó ez így, egy száz százalékban azonos nemzetiségű munkavállalók alkotta cégben is összecsaphat egymással a sales és finance department.

A bögrém fölött a kislányom rajza,
a paravánomra tűzve.
Grafitceruzával készítette.
Kissé már megkopott.
Olyan, mint a Föld.
Elhalványultak a kontúrvonalak. Most,
két hétre, egy kicsit, megerősítjük őket.